

VĚRNOST

Kamenná stezka, jizva bílá
na drsnosrsté hrudi hor. Kleč, lány kleče.
Zatřáté, němé, mimo čas -
protože pták **tu** nezazpívá.

A tak si myslím: Všechny ne cesty
se jednoho dne svinou zpátky v klubičko
počátku-konce, konce-počátku
a nikdo na něm nepozná, že pod nohama
pradávně kdysi, třeba dnes,
se celá moře vzdouvala a víno ozónu
proudilo od nebeských břehů,
když jsme obcházeli kužel výšek.

Jen věkovitá nezestárlá kleč
- proto, že snad nikdy mladá nebyla? -
bude vzdorně klečet dál, klečet za mne,
do skalní země vbitá,
a tak se klečíc bude vznášet prostorem
i tehdy,
až ani této země nebude.

VEČERNÍ SLAVNOST

Zahradou bloudím, větrem váben.
Za každým květem jedna žena,
za každou ženou jedna tvář.

Jak já tě, drahá, poznám? Jednou,
až oči nebude a místo rukou
jen touha utáá, obejmout vše!

Teď ještě mohu slyšet na dotek
tvé srdce tlouci, mohu najít klíč
k zahradám, ke všem, v očích, do nichž hledím.
A hledat, zapomínat, nacházet...

Jak já tě, drahá, najdu, jednou,
až ze všech údů, lodyh, okvětí,
až ze všech měst do písku pohřbených
vydechne strašné víckrát-víckrát-ne!

Teď ještě smím. Květ mezi květy voní
a já tu vůni rozeznám jak hlas,
bez něhož srdce zůstalo by němé.
Teď ještě smím. Pojd' blíž, pojd' blíž,
blíž o vše, co už navždy minulo.

SKŘIVANÍ VĚŽ

Žijeme v zemi nízkých trav, kde ani
ty nejvyšší neskryjí Minotaura - smrt,
když kluše rozdupat, co nesel.
Ale i zimomřivé osení
ukryje skřivana, když od kořínků staví
svou nebetyčnou věž.

Věž kolmé písňě, na niž od hor k horám
zavěsí celou zem i s kolébkami
a trsy měst a věžeňskými dvory
na nitce stříbrné, již nepřetrhne
ani tíha miliónů hrobů. Sám je hrob
všech žalů dozrálých až k hymnickému Ave.
Hrob-kolébka jak zrna tlející.

A na vrcholu věže, ostřelované
ohnivým deštěm, kamením a blátem,
jak hvězda ztracená či neobjevená
hřaduje vratké, drobné, zranitelné nic,
ta hrudka brázd
se srdcem tlukoucím.

POUTNÍK V POLÍCH

Bohuslavu Reynkovi

Zatímco čas prochází námi
- a co jsme víc než jeho vřídelní kámen
a náplavy písku, jenž haraší přílivem, odlivem světla -,
on prochází časem, dívaje se vpřed, skrze nás,
a stále blíže k jeho počátku.

Stačí jen vztáhnout ruku ze supícího rychlíku,
a zavadiš o něj, až v srdci zatrne,
jak o proudící světlo. Tři si pak dlaň až do krvava
o zoraný hřbet země nebo o pleť žen,
stigma té vůně už nevyválíš, nevysaješ, nezahladíš ničím.

Od obzoru k obzoru jen nízce chundelatá zem
a jen ta bílá boží muka, jež zapomněla odejít;
a přitom putují stále věrně vstříc všem rychlovlakům.
A bílá koza, ještě betlémská,
co se tu pase, aniž vím, jak se tu vzala.

A ten poutník.
Jako lampa, jejíž knot je slunce.

VEČERNÍ MODULACE

Chtěl jsem sto klasů na jednom stéble
a chtěl jsem, písek aby kvet,
chtěl přelít moře do jedné škeble,
chtěl jsem... Co jsem chtěl naposled?

Vracím se domů s otepí slámy
a písek v ústech vrže mi.
Racek se chechtá nad vodami
a brzo i ten už oněmí.

Než zmlkne navždy, než se jak střechýl
zavěsí pod mrak nad řeku,
- zpátky chci vdechnout všechny vzdechy
hříšného nevděku!